

Huzur Evi

– vefalı · 19 Nisan 2017

Çalıyor ölümün, en son bestesi
Köşeye çekilip, dinle ihtiyar!...
Nafîle! Kısıktır, çarenin sesi
*** Köşeye çekilip, dinle ihtiyar!...
*** Uzanan el, etmez, seni bahtiyar

Dünyadan el etek, çekmiş bak halin!
Kim bilir ki, kimde kalmış, vebalin?
Yaşamak için yok, hiçbir mecalin
*** Yalnızlık içinde, insan ne duyar
*** Uzanan el, etmez, seni bahtiyar

Yüreğin çok yorgun, paslanmış gibi
Ümitlerin boşa, yaslanmış gibi
Ruhun hüzünlerle, süslenmiş gibi
*** Vefasızmış, mazideki, zalim yâr!...
*** Uzanan el, etmez, seni bahtiyar

Unutulup gitmiş, bak bir köşede!
Hüsranı yaşamış, birçok şişede
Teselli bulmuyor, artık neşede
*** Gezip aradıkça, hep diyar diyar...
*** Uzanan el, etmez seni bahtiyar

Huzur evi olmuş, yazık mekânın!
Okunmaz ki, artık hiç adın, şanın
Evlatlardan yoksun geçiyor anın
*** Onların hasreti, nasıl da koyar
*** Uzanan el, etmez seni bahtiyar

Sanki başka gurbet, bu huzur evi
Hapisten farkı yok, hücre bir nevi
Arama! Ne bir dost, ne de bir sevi
*** Hayatla bir ömür arasında yar...
*** Uzanan el, etmez seni bahtiyar

16. 04. 2017